

گزارش یک مورد آلوپسی اندوکراین (X Alopecia) در یک قلاده سگ پامرانین دو ساله تحت درمان با ملاتونین

سید محمد مجتهدزاده*، نگین اخوان^۱، سهیل تولایی^۱

۱ بخش بیماری های داخلی دام های کوچک، دانشکده دامپزشکی دانشگاه تهران

M.mojtahedzade@ut.ac.ir

مقدمه: آلوپسی اندوکراین یک تاسی قرینه بدون التهاب، بدون سابقه و بدون تغییر در علایم بالینی است که طی آن فولیکولهای مو آتروفی شده و موها لقی می شوند (توقف سیکل مو). پوست ناحیه هم نازک و هایپر پیگمانته می شود. پامرانین حساس ترین نژاد به ایجاد بیماری و پس از آن پودل مینیاتوری و چاو چاو نژاد های حساس بعدی می باشد. افزایش یک یا چند واسطه ی هورمون های مترشحه از آدرنال مانند: پروژسترون، ۱۷-هیدروکسی پروژسترون و آندرواسترودیون به عنوان فاکتور مسؤل این ضایعه مطرح هستند، اما به اثبات نرسیده اند. در نتیجه تشخیص آن با توجه به سابقه و علایم و رد کردن سایر بیماری ها همچون کم کاری تیروئید، کوشینگ و ... می باشد. مواد و روش کار: یک قلاده سگ پامرانین دو ساله ماده عقیم شده با علایم تاسی قرینه ی پهلوی، سطح خارجی ران ها و همچنین تاسی وسیع ناحیه کمر و دم در بیمارستان دانشکده دامپزشکی دانشگاه تهران مراجعه کرد. در تاریخچه ماخوذه از حیوان شروع ضایعه حدود ۲ ماه قبل اعلام شد که تدریجا وسعت یافته و هیچ گونه خارش هم نداشته است. این ضایعات بدون حضور هر گونه تغییر در علایم بالینی اتفاق افتاده است. در معاینه بالینی هم تاسی قرینه به همراه هایپر پیگمنتیشن وسیع در ناحیه کمر و ران و دم مشاهده شد. سونو شکم، شمارش کل گلبولهای خونی و پانل بیوشیمیایی و فاکتور های تیروئیدی اخذ گردید و فاکتور غیر عادی گزارش نشد. نمونه پوستی جهت مشاهده مستقیم و کشت قارچ تهیه گردید که از لحاظ آلودگی قارچی نمونه منفی گزارش شد. بحث و نتیجه گیری: برای این کیس پروتکل درمانی با دوز ۲/۵ kg/mg هر ۱۲ ساعت به صورت خوراکی تجویز و بعد از ۲ ماه در ناحیه دم و ران ها رشد موها به صورت معنا داری مشاهده شد ولی مشکل حیوان به صورت کامل رفع نشد و از ماه دوم تا چهارم پیشرفت قابل توجهی به درمان با همان پروتکل قبلی مشاهده نگردید.

کلمات کلیدی: سگ، پامرانین، آلوپسی

بررسی ضایعات هیستوپاتولوژیک ناشی از نانو ذره اکسید روی بر روی بافت ریه در موش صحرایی نر نژاد ویستار

محمدحسن آقاجانی خواه*^۱، سید محمد حسینی^۲، لیلا بیگم حجازیان^۲

۱. گروه دامپزشکی، واحد بازل، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران

۲. گروه پاتوبیولوژی، واحد بازل، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران

۳. گروه آناتومی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بابل، بابل، ایران

aghajani_h71@yahoo.com

مقدمه: استفاده از مواد در مقیاس نانو به سرعت توسعه یافته و عناصر اکسید شده مانند اکسید روی به صورت نانو ذره تولید و در موارد گوناگون استفاده می گردند. قرار گرفتن در معرض نانو ذرات اکسید روی منجر به تجمع نانو ذرات در اندام های مختلف شده که باعث آسیب سلولی می شود لذا بررسی اثرات دوزهای مختلف این نانو ذرات و اثرات آنها بر سلامتی حائز اهمیت است. هدف از انجام این پژوهش بررسی ضایعات حاصل از نانو ذره اکسید روی بر روی بافت ریه می باشد. روش کار: در این مطالعه ۳۰ موش صحرایی نر بالغ نژاد ویستار ۱۲-۱۰ هفته ای، با وزن تقریبی ۲۰±۲۲ گرم استفاده شد که به صورت تصادفی به ۳ گروه ۱۰ تایی شامل کنترل، شم و درمان تقسیم شدند. گروه کنترل هیچ ماده ای دریافت نکرد، گروه شم نرمال سالی و گروه تحت درمان با نانوپارتیکل اکسید روی با دوز ۷۵ kg/mg را دوبار در هفته به مدت ۴ هفته به صورت تزریق داخل صفاقی دریافت کردند. در پایان دوره آزمایش حیوانات با ترکیبی از داروی کتامین-زایلانین بی هوش گردیده و پس از کالبدگشایی بافت ریه جدا گردیده و در فرمالین بافر ۱۰٪ تثبیت شد. نمونه های بافتی پس از انجام مراحل پاساژ بافتی به کمک میکروسکوپ نوری مورد ارزیابی قرار گرفت. بحث و نتیجه گیری: متعاقب این بررسی هیستوپاتولوژیک، در گروه نانوپارتیکل اکسید روی (دوز ۷۵ kg/mg) در مقایسه با گروه کنترل ضایعات به شکل: پرخونی، نکروز، اینفیلتریشن التهابی-آماسی و هایپرپلازی مجاری تظاهر یافت. آسیب شدید به سیستم تنفسی همراه با التهاب و ضایعات هیستوپاتولوژی در این پژوهش نشان می دهد مواجهه با نانو ذرات اکسید روی در محیط زیست می تواند سلامت انسان ها را به خطر اندازد. کلمات کلیدی: نانو ذرات، اکسید روی، ریه، موش صحرایی